

[Indenrigsministeren.]

denne Kritik af Enkeltheder, hvis det ærede Medlem ikke havde forskret Tinget om, at dette Forslag kunde gennemføres i en Fart, da det var saa overordentlig let overskueligt. Jeg maa dertil sige, at da jeg sjældent har set et saa forvirret Forslag som det, her foreligger, fandt jeg det at være min Pligt at gøre det ærede Medlem opmærksom herpaa, for at han i det Udvalg, hvortil Sagen sagtens vil blive henvist, kan faa Lejlighed til at sætte ind i og bringe Lovforslaget i en saadan Stand, at det i det mindste taaler en Diskussion.

Det ærede Medlem siger ganske vist, at det kun er Petitesser, jeg har beskæftiget mig med. Ja, hvad den ene anser for smaa, anser den anden for betydningsfuldt. Jeg skulde mene, at det var af Betydning, hvis vi skal have en saadan Lovgivning, at den bliver lagt saaledes til Rette, at det af den fremgaar, hvad den enkelte har Adkomst til at faa, og hvilken Refusion den enkelte Kommune har Krav paa for sine Ydelser. Men netop paa disse Punkter ligger dette Lovforslag i en ubetinget Forvirringsstand. I § 1 — ja, det ærede Medlem maa undskylde, men da det ærede Medlem har udnævnt disse Spørgsmaal til Petitesser, maa jeg gøre endnu et Forsøg paa at tydeliggøre for det ærede Medlem, hvad der er i Vejen — i § 1 tales der om Kommuner, som bl. a. ikke har ydet Brændselshjælp til Invalidere. Nu sagde det ærede Medlem, da han sidst havde Ordet, at vi véd jo, at der er ingen Invalidere, som har faaet Brændselshjælp. Nej, det er højest sandsynligt. Men saa omfatter altsaa § 1 samtlige Landets Kommuner, hvor der overhovedet er Invalidere; og jeg skulde tro, at de findes i de allerfleste. Med andre Ord, efter § 1 kan i alle Landets Kommuner Aldersrentenydere kræve 25 Kr. i Brændselshjælp; og det samme kan Invalidere kræve. Men ser vi saa paa § 1 og § 2 under eet, deles Kommunerne i to Klasser, og saa bliver Følgen den, at i somme Kommuner kan Aldersrentenyderne kræve 25 Kr. i Brændselshjælp; i andre har de intet at kræve; men Kommunen kan bevilge 15 Kr. Nu overlader jeg til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, om han er i Stand til at klare den Forvirring, som han igennem disse to Paragraffers Affattelse har fremkaldt.

Op en Kommune kan, for saa vidt den har Invalidere, som den ikke har ydet Brændselshjælp, uanset om den har ydet Brændselshjælp til Aldersrentenydere, i Henhold til Bestemmelserne her betragte

sig som hørende til den Kategori, der er Tale om i § 1; og saa har den kun Ret til $\frac{7}{12}$ i Refusion. Og da det er alle Kommuner, efter hvad det ærede Medlem selv har udtalt, vil det sige, at alle Kommuner kun har Ret til $\frac{7}{12}$. Men naar vi ser paa § 1 og § 2 under eet, er det saa, at der er Kommuner, hvori der er ydet Brændselshjælp til Aldersrentenydere, kommer de udenfor § 1 og faar i Henhold til § 2 Ret til $\frac{3}{4}$ i Refusion. De har altsaa i Henhold til § 1 Ret til $\frac{7}{12}$ og kun dertil, naar vi ser paa Invalidere, i Henhold til § 2 Ret til $\frac{3}{4}$, naar vi ser paa Aldersrentenyderne. Jeg skulde mene, at paa den Maade gaar det ikke an at skrive Lovforslag. Hvis det ærede Medlem mener, at det er letoverskueligt, siger jeg til det ærede Medlem, at saa har han taget for let paa Tingene, og vi vil i Fremtiden blive nødt til at foranstalte en meget nøje Gennemgang af, hvad det ærede Medlem anser for simpelt, før vi med Tryghed kan tage det. Hvis dette Forslag tjener til Ros for det ærede Medlems Hjerte, hvad utvivlsomt mange vil mene, saa er den Udformning, han har givet det, ikke rosværdig med Tanke paa andre Legemsdele hos det ærede Medlem; og der er sikkert ogsaa mange der vil dele denne Opfattelse.

Jeg er fuldt ud enig med det ærede Medlem Hr. Holdgaard i, at det er besynderligt, at Forslagsstillerne har villet medtage Invalidere med en saadan Begrundelse, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fremførte. Hvilken reel Begrundelse der i øvrigt kan være derfor, skal jeg ikke her komme ind paa. Men det ærede Medlem begrundede Invalidere med Medtægtelse ved den Dom, der er faldet angaaende Lovligheden af den foregaaende Rigsdags-samlings Lovgivning paa Invalidere Omraade. Nu siger det ærede Medlem, at ved denne Dom er Forsikringselementet i Invalidelovgivningen afsvækket, og Forsørgelselementet saaledes forstærket, at naar der bliver Tale om Forsørgelse gennem Brændselshjælp, maa Invalidere medtages. Det viser, at det ærede Medlem enten har glemt, hvad hele Spørgsmaalet ved denne Dom drejede sig om, eller at han aldrig har forstaaet det, han her taler om; der er ingen anden Mulighed. Hvad sagde den paagældende Dom? Den sagde, at de hidtidige Ydelser paa 800 Kr. til Invalidere hvilede baade paa Forsikring og Forsørgelse; da den stedfundne Nedsættelse faldt paa den Del af Ydelserne, der var Udtryk for Forsørgelse, var Staten ikke bundet til at opretholde de hidtidige 800 Kr., og da de 540 Kr., som nu kan gives til Invalidere,